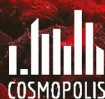

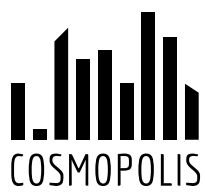
Lisa Reganová

SMRTÍČÍ NÁDECH

DOKÁŽE DETEKTIV JOSIE QUINNOVÁ ROZLUŠTIT
SMRTÍČÍ VZOREC A ZASTAVIT RAFINOVANÉ VRAŽDY?

Lisa Reganová

SMRTÍCÍ NÁDECH

Lisa Reganová

SMRTÍČÍ NÁDECH

DOKÁŽE DETEKTIV JOSIE QUINNOVÁ ROZLUŠTIT
SMRTÍČÍ VZOREC A ZASTAVIT RAFINOVANÉ VRAŽDY?

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy **bude trestně stíháno.***

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

BREATHE YOUR LAST

Copyright © Lisa Regan, 2020

Translation © Kateřina Elisová, 2025

© Grada Publishing, a. s., 2025

Z anglického originálu *Breathe Your Last*, vydaného nakladatelstvím Bookouture

v roce 2020, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Ondřej Mikulecký

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2025

jako svou 9927. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-7812-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-7811-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-3746-6 (print)

Věnováno Maureen Downeyové,
díky níž je můj život neskutečně lepší.

PROLOG

Ne vždy vidím jejich tváře, když vydechnou naposledy. Zajímalo by mě, jestli když přijde jejich čas, vědí, že umírají? Uvědomují si, co se děje? Mají strach? Myslí někdo z nich na mě? Podezřívá mě některý z nich? Cítím trochu zklamání, že nikdy nejsem při těch posledních chvílích, ale to, co přijde potom, to bohatě vynahradí. Ta uspokojivá část nespočívá v zabíjení, ale v jeho následcích. Skutečné vzrušení se dostaví, když sleduju rodiny a přátele potácející se v mlze zármutku a šoku, jako by opravdu čekali, že se v jejich životě nic zlého nikdy nestane.

Vídám všechno, od očí plných slz až po naprosté zhroucení. Moji nejoblíbenější truchlíci jsou ti, které natolik přemůže jejich ztráta, že se té tíze nedokážou postavit. Zrazuje je tělo. Hroutí se a třesou, vzlykají a kvílí. Jedno však mají všichni truchlíci společné. Úplně každého sužuje ona univerzální otázka:

Co se stalo?

Někdy mám chuť podívat se jim přímo do očí a říct: „Dostali, co si zasloužili, to se stalo.“

Ale nemůžu. Kdyby věděli, jakou roli v tom celém hraju, vězení by mě zřejmě neminulo. A z vězení by nebylo možné v té malé hře pokračovat.

Kde by pak byla zábava?

KAPITOLA 1

Když Josie vezla svoji přítelkyni Misty a jejího čtyřletého syna Harrise do hor na severní straně, míhalo se kolem nich město Denton. Sluneční světlo pronikalo korunami stromů nad klikatící se horskou silnicí, a díky němu vypadala polokošile dentonského policejního oddělení, kterou měla na sobě, spíš jako sytě růžová než lososová. Košile – všechny její pracovní košile – bývala bílá. Tiše proklínala svého mladšího bratra Patricka, studenta druhého ročníku na Dentonské univerzitě. Kampus se nacházel poměrně blízko Josiina domu, takže se často stavoval na jídlo nebo si vyprat.

„Prosím?“ zeptala se Misty.

„Ale nic,“ zamumlala Josie.

„Pořád jsi naštvaná kvůli košili?“

Josie se na sebe znovu podívala a odolala nutkání zaklít nahlas. „Nejen kvůli téhle košili,“ vysvětlila. „Kvůli všem pracovním košilím. Budu si muset pořídit nové!“

Misty se natáhla k přístrojové desce. Otočila knoflíkem klimatizace a zvýšila výkon. Na zářít bylo stále ještě horko, dokonce i brzy ráno, a Josiin Ford Escape evidentně nechladil tak rychle, jak by si Misty přála. „Co pral?“

„Každý kousek oblečení, který má. Včetně zářivě červeného trička, které právě dostal od šéfa, aby ho nosil do práce. Vypral ho zvlášť a zapomněl, že ho tam nechal.“

„Pracuje v kampusu?“

„Jo, dostal práci v oddělení servisu ručníků.“

„*Servis ručníků?*“

„Jo. V podstatě je přidělený k jedné ze sportovních budov, aby dohlížel na používání ručníků. Rozdává čisté, sbírá špinavé a dohlíží na to, aby nikdo neodnášel ručníky z budovy. Každopádně právě začali nosit červená trička. Včera večer spěchal, protože se měl sejít s přítelkyní, a nechal ho v pračce. Když jsem pak prala pracovní košile za celý týden, stalo se tohle.“

Ukázala si na hrudník.

Misty se podívala na košili. „Nezkontrolovala jsi pračku, aby ses ujistila, že je prázdná, než jsi tam strčila svoje věci?“

Josie po ní střílila dostatečně zuřivým pohledem a tím rozhovor ukončila. Misty se otočila, aby se podívala z okénka na straně spolujezdce, ale Josie ještě zahlédla na jejích rtech mírný úsměv. Josie myslela na ono tričko, které to všechno způsobilo. Leželo sbalené v igelitové tašce v kufru auta. Patrick jí zavolal těsně předtím, než odjela vyzvednout Misty a Harrise, a poprosil ji, aby mu ho přivezla cestou na stanici. Do práce se měl dostavit do půl deváté. Josie to bude mít dost na knap, ale hodlala mu udělat přednášku, jak je důležité, aby nenechával žádné další oděvy krvavě rudé barvy v její pračce. A když se ukáže ve své zničené policejní košili, ještě to tím zdůrazní. Mezitím napsala svojí kolegyni z policejního sboru, detektivu Gretchen Palmerové, a požádala ji, aby přivezla jednu ze svých

náhradních košil, kterou by si mohla půjčit. Bude jí sice trochu velká, ale aspoň nebude mít plameňákově růžovou barvu.

Josie sešlápla plynový pedál. Čím výš jela do kopce, tím silněji na ni doléhal stres, kvůli kterému cítila podivný pocit v žaludku.

„Tohle se mi nelíbí,“ obrátila se na Misty a změnila téma. „Je to hrozně daleko od centra. Co když nastane nějaká nouzová situace? Než se sem dostane kdokoli ze záchranných složek, bude to trvat nejméně deset minut, nejspíš i déle.“

Misty obrátila oči v sloup. „Josie, tahle škola má nejlepší program pro předškoláky v celém městě. Zjišťovala jsem si to.“

„Jaká nouzová situace?“ zeptal se Harris ze své sedačky na zadním sedadle. Josie se podívala do zpětného zrcátka a usmála se na něj. Hned se na ni zaculil a Josii naprosto uzemnila Harrisova podobnost s jejím mrtvým manželem Rayem Quinnem s jeho dolíčky ve tvářích a ježatými blondatými vlasy. Když se Josie a Ray rozešli, Ray začal chodit s Misty, ale Harris se narodil až po Rayově smrti. A navzdory počátečnímu napětí mezi oběma ženami je láska k Rayovu jedinému synovi spojila a panovalo mezi nimi přátelství, kterého si Josie nyní velmi vážila.

„Jako ty, o kterých jsme si povídali, pamatuješ?“ připomněla Harrisovi.

Misty si odfrkla, blondatá ofina jí vylétla nahoru a pak jí úhledně přistála na čele. „Prosím tě, nezačínej s tím zase.“

„Jako třeba co dělat, když hoří?“ zeptal se Harris.

„Ano,“ přitakala Josie. „Přesně tak. Co se dělá při požáru?“

„Když začnu hořet já, zastavím se, spadnu a budu válet sudy jako brouk svinka, protože chci, aby oheň uhasl.“

„Přesně tak! A co dál? Co když jsi ve třídě a začne hořet?“

„Josie, teď vážně. Chci, aby měl z předškolního zařízení normální zážitky,“ namítla Misty.

Josie se na ni zamračila. „A já chci, aby byl připravený na všechno, co by se mohlo stát.“

„Chodila jsi do školky?“

„Ne. Ty ano?“

„No, nechodila, ale ke kolika požárům dojde každý rok v předškolních zařízeních tady ve městě?“

Josie mlčela a kousala si ret. K žádnému. Věděla to, protože si to vyhledala. Taký mluvila s velitelem městských hasičů. Coby detektiv městské policie měla přístup k více informacím než průměrný občan.

„První věc je, že když přijdeme do třídy, musím najít všechny východy.“

„Přesně tak,“ povzbudila ho Josie. „A co když jsi ve třídě, přijde cizí člověk a ty si myslíš, že ten cizí člověk by mohl někomu ublížit? Co uděláš?“

„Josie!“

„Dojdu k nejbližším dveřím, vyjdu ven, zmáčknu alarm a pak přijedeš ty se strejdou Noahem a dostanete toho zlého cizího člověka do vězení.“

Noah Fraley byl Josiin přítel, s nímž žila, a poručík u dentonské policie. Jeho polokošile růžovému masakru unikly.

Harris zvedl nohu a zatřásl s ní. Tkaničky na botě se mu pohupovaly. K jedné z tkaniček bylo připevněné malé šedé zařízení velké přibližně jako čtvrtdolar, ale ve tvaru kytarového trsátka. Josie ho

během rychlého pohledu do zpětného zrcátka neviděla, ale věděla, že zařízení má na straně umístěné oranžové tlačítko. Přístroji se říkalo Geobit. Jednalo se o GPS tracker pro děti. Když jí Misty řekla, že přihlásila Harrise do školky, podobných zařízení prozkoumala asi půl tuctu. Ale Geobit byl jako jediný opatřený alarmem, kdyby ho Harris potřeboval použít, který by Josii upozornil přímo na mobil.

„Ne všichni cizí lidé jsou zlí,“ řekla Misty.

„To ví,“ ušklíbla se Josie. „O cizích lidech jsem s ním mluvila.“

„Já vím. Taky vím, že jsi s ním mluvila o sexuálních delikventech, špatných tajemstvích a špatném nebo dobrém dotýkání. Víím, že jsi s ním mluvila o únosech, a taky vím, že jsi mu ukázala, jak se dostat z kufru auta a jak odpojit a vyrazit zadní světlo, aby mohl vystrčit ruku a dát někomu znamení.“

„To bylo super!“ vykřikl Harris. „Můžeme to udělat ještě jednou?“

„Ne,“ zamítla to Misty.

„Vždycky je dobré procvičovat,“ odpověděla Josie současně s ní.

„Josie,“ okřikla ji znovu Misty.

Josie otevřela ústa, aby se omluvila, ale pak je zavřela. Nebude se omlouvat, že reaguje přehnaně, protože toho nelituje. Když byl Harris ještě mimino, unesli ho. Měli štěstí, že se jim ho podařilo dostat zpátky živého. Málem zemřel. S ohledem na to a všechny hrozné věci, které Josie viděla při své práci detektiva, bylo těžké nebýt paranoidní.

KAPITOLA 2

Přemohlo mě vyčerpání, příšerné i na pondělní ráno. Byla to dlouhá noc, strávená čekáním na ni, připravováním plánu a snahou nezanechat po sobě žádnou stopu. Napadlo mě, že zůstanu doma a prospím celý den, ale vím, že to není chytré. Nemůžu na sebe nijak upozorňovat. Všechno musí vypadat naprosto normálně, stejně jako pokaždé. Tentokrát to znamenalo fungovat téměř bez vyspání, ukazovat se, kdy a kde se to předpokládalo, a vykouzlit úsměv na tváři. Kromě toho, jestli můj plán vyšel, to se dozvím až mnohem později. Nebudu u toho, až naposledy vydechne. Málokdy jsem. Nezbyvá než se obrnit trpělivostí.

Bude to stát za to. Představuju si ten telefonát, v duchu vidím, jak přesně budu reagovat, jak budu modulovat svůj hlas, aby si lidé mysleli, že cítím šok a zároveň zděšení. Tenhle případ se určitě dostane do místních zpráv. Možná i do celostátního zpravodajství, napadne mě se škodolibou radostí. Samozřejmě že se vůči její osobě strhne ohromný příval soucitu. Všichni si myslí, že je dokonalá. A právě proto musí zemřít. Víím, že mě to bude štvát, až v příštích týdnech budu muset pořád dokola poslouchat o její šokující smrti – ve zprávách a v podstatě kdekoli, kam přijdu, protože lidé ji budou nazývat „výjimečnou“ a „úžasnou“. A o její smrti se bude mluvit

jako o „tragické ztrátě“. Ale pak reportáže ve zpravodajství zmizí a já o její údajné důležitosti už neuslyším. Nikdo by neměl být tak všeobecně zbožňovaný.

Není jedinou výjimečnou nebo úžasnou osobou. Ale v její přítomnosti jako by nikdo jiný neexistoval. Už to nemůžu vydržet. Zvlášť když vím, jak lže. Před každým něco skrývá.

Hnusné věci. Tajemství, která ji činí stejně opovrženíhodnou jako kohokoli jiného. Takže se stalo, co se stalo. A já teď čekám, až ta zpráva udeří. Zkontroluju telefon. Zatím nic, ale můj plán běží. Velkolepá vlna smutku zasáhne Denton v celé své kráse.

Je to jen otázka času.

KAPITOLA 3

Josie zaparkovala u školky a předškolního zařízení Tiny Tykes Gardens. Jednalo se o starý cihlový dvoupodlažní dům obklopený zhruba dvěma hektary krásně udržovaného pozemku. Před budovou se nacházelo asfaltové parkoviště, napravo Josie viděla velké hřiště. Nalevo se rozkládala rozlehlá zahrada se stoly a židlemi a malým skleníkem uprostřed. Stejně jako Misty si i Josie to místo prověřila hned, jakmile se dozvěděla, že Misty uvažuje o tom, že sem pošle Harrise. I na ni udělaly dojem všechny rozličné programy, které nabízeli, včetně zahradničení, chování kuřátek, pečování o jezírko s koi kapříky a obecně zaměření na životní prostředí. Josie se toho tolik nedozvěděla ani za šestnáct let svého formálního vzdělávání. Věděla, aniž by se musela rozhlížet, že za velkou budovou se rozprostírá další zelená plocha včetně malého venkovního divadla, kde děti můžou hrát představení pro sebe navzájem i pro své rodiče, a miniaturní zoo, kde se děti mohly volně pohybovat mezi zvířaty. Zahradu provozovali ve spolupráci s dentonskou Ligou na ochranu zvířat, aby se děti dozvěděly o zvířatech co nejvíc.

Josie také věděla, že zařízení Tiny Tykes Gardens plně dodržuje svoji zákonnou povinnost prověřovat zaměstnance, takže zjistila, že nikdo z nich nemá záznam v trestním rejstříku. Rovněž v okruhu

patnácti kilometrů nebydleli žádní známí pachatelé sexuálních trestných činů. Přesto to příliš nepomohlo zmírnit její znepokojení, když Harris vyskočil z jejího auta a nasadil si na ramena batoh ve tvaru zeleného dinosaura. Josie ho vzala za jednu ruku a Misty za druhou. Když cítil úzkost, měl stejně jako jeho otec nervový tik, kdy jí rytmicky mačkal ruku. Kdyby ho nedržela, věděla, že by svíral a rozevíral pěstičku. Ray dělal totéž celou dobu, co ho znala. A i když Harris svého otce nikdy nepoznal, měl stejný zvyk.

Stoupali společně po rampě ke vchodovým dveřím a Josie cítila, jak se zrychluje rytmus jeho jemných stisků. Kvůli Harrisovi sebrala sílu a vykouzila široký úsměv. „Bude to zábava.“

Neodpověděl. Hala za dvoukřídlými dveřmi měla pestrobarevnou výzdobu, která se podle všeho převážně soustředila na učení abecedy a počítání. Podél stěn stálo několik kartonových zvířat a uprostřed prostoru se tísnili rodiče se svými malými dětmi. Josie se rozhlédla a všimla si, že naproti vchodovým dveřím jsou další dvoje dveře, z nichž každé vedly do samostatné, dobře osvětlené chodby. Po jejich levici se nacházely široké schody vedoucí do patra, napravo stál dlouhý dřevěný stůl, v tuto chvíli prázdný, a za ním byly další dvoje dveře.

Stisk, stisk, stisk.

„Zlato, mačkáš mi ruku,“ řekla Misty.

Josie ve stejném rytmu tiskla a povolovala Harrisovu ruku a on se na ni usmál. Klekla si a uhladila mu na ramenou popruhy batohu. „Tohle je dobrodružství, pamatuješ? Potkáš spoustu nových lidí a naučíš se spoustu nových věcí.“

Misty si také klekla a stále držela jeho ruku ve své. „Seznámíš se všemi zvířátky v zoo. Těšil ses na to, pamatuješ?“

Další úsměv mu rozzářil tvář. „Opravdu chci vidět tu kozu.“

Když z jedněch dveří za stolem vyšla žena, nastal kolem nich rozruch. Bylo jí přes čtyřicet, měla široký pas, bujné poprsí a tmavě hnědé vlasy vzadu na hlavě stažené do drdolu. Oblékla si jasné zelené tričko s nápisem *Tiny Tykes jsou v pohodě*. Manévrovala v davu rodičů a dětí, dokud nestála mezi dveřmi vedoucími do chodeb. Zamávala pažemi jako vlajkonoš, který navádí letadlo k bráně. „Dobré ráno všem,“ zavolala. „Prosím, postavte se do dvou řad. Dvě řady.“

Josie a Misty vzaly Harrise mezi sebe a postavily se do jedné z řad. Žena se představila jako *Paní D.* „Jmenuji se Eileen D'Angelová, ale pro děti je jednodušší, když mi všichni říkají prostě jen Paní D. Jsem zdejší ředitelka.“ Další žena se vynořila ze stejných dveří, ze kterých přišla Paní D., a posadila se za stůl. Paní D. na ni ukázala. „Tohle je Slečna K. Je sekretářkou školy. Pokud budete potřebovat jakoukoli pomoc, Slečna K. nebo já vám rády pomůžeme.“ Slečna K. vypadala o něco mladší než její šéfová, ale ne o moc. Josie ji tipovala na něco mezi čtyřiceti a pětáctyřiceti. Na ramena jí padaly blondaté vlasy, u kořínků místy prošedivělé. I ona měla mírnou nadváhu. A její tričko neslo stejný slogan jako to Paní D., jen mělo bleděmodrou barvu. Zamávala davu a zářivě se usmála.

Paní D. mluvila několik minut, zatímco neklidné děti poklepávaly nohama o dřevěnou podlahu, tahaly rodiče za ruku a občas zakňouraly – obvyklé litanie dětí Harrisova věku –, měly žízeň, chtělo se jim na záchod, měly hlad, chtěly jít domů. Co se týká Harrise, ten stál v klidu, mlčel a vše pozoroval.

Stisk, stisk, stisk.

Nakonec Paní D. řekla: „Je čas rozejít se do tříd a seznámit se s vašimi učitelkami. Následujte mě, prosím.“

Když ale přišla řada na Harrise, aby prošel dveřmi do haly, ztuhl. Misty a Josie se ho snažily jemně odtáhnout dopředu, ale nenechal se. Za nimi čekaly další tři rodiny.

„Moc se omlouvám,“ otočila se na ně Misty, které se podařilo odvést Harrise stranou. Ona i Josie si znovu klekly a podívaly se mu do tváře.

„Zlato, co se děje?“

„Nechci tam jít,“ zamumlal.

Josie se snažila zachovat si neutrální výraz. Taky nechtěla, aby tam šel. Od narození se o něj staraly jen čtyři osoby – matka, matčina nejlepší kamarádka Brittney, Josie a jeho babička, Rayova matka. Nedokázala si představit, jak vyděšeně se musí cítit, když ho jednoho dne prostě hodí do místnosti plné cizích dětí a nechají ho tam, aniž by v blízkosti byl dospělý, kterému důvěřuje. Josii se rychle rozbušilo srdce, když jí Harris sevřel ruku a znovu ji rytmicky tiskl.

Misty si musela všimnout, jak se Josie tváří, protože ji dloubala loktem do žeber a vesele se na Harrise usmála. „Kdo je nejodvážnější kluk, jakého znám?“

„Já?“

„Ano, ty! A taky jsi nejchytřejší kluk, kterého znám, s tím největším srdcem. Budeš mít spoustu kamarádů. Bude to mnohem zábavnější než trávit celý den jen s námi, nudnými dospělými.“

Podívala se na Josii, které se podařilo souhlasně přikývnout.

Harrisovo rameno jemně sevřela něčí ruka. Všichni zvedli oči a uviděli Slečnu K., jak se na něj usmívá. „Jak se jmenuješ, mladý muži?“

„Harris,“ odpověděl sotva slyšitelně.

„Já jsem Slečna K. Ráda tě poznávám, Harrisi. Chceš jít se mnou do třídy?“

Zavrtěl hlavou. Stisk. Stisk.

Slečna K. se usmála a zvedla ruku. Obešla Josii a Misty a naklonila se mezi ně tak, aby obě slyšely její ztišený hlas. „Když ho přesvědčím, aby šel se mnou, vy dvě můžete vyklouznout ven. Ani nebude vědět, že jste pryč.“

Josie se rychle postavila a otočila se na ženu, přičemž Harrise mírně vyvedla z rovnováhy. Když ji znovu našel, pevně Josii sevřel ruku. „Promiňte, Slečna K., mám pravdu? Tohle my dělat nebudeme.“

„Josie.“ Misty se narovнала a podívala se na Josii pohledem, který naznačoval: *Brzdi*.

Josie se snažila, aby její tón nezněl příliš rázně. „Chci tím jen říct, že na takové věci nevěříme. Nenaучilo by ho to nic jiného, než že nikdy nemá pevnou půdu pod nohama. Řekly jsme mu, že tady s ním budeme na každém kroku, takže pokud najednou zmizíme, zjistí jen to, že nám nemůže věřit. A kromě toho – jak by si toho nevšiml? Jsou mu čtyři roky!“

„Josie!“ vykřikla Misty a dala tak Josii jasně najevo, že se jí vůbec nedaří udržet tón na uzdě.

„Omlouvám se, Slečno K.,“ řekla Misty sladce. „Vážíme si toho, že se nám snažíte pomoci. A vím, že to na některé děti funguje dobře, ale my bychom raději příchod do školky tímto způsobem neřešili.“

Slečna K. se nejdříve podívala úkosem na Josii a pak se zářivě usmála na Misty. „Samozřejmě. Víc říkat nemusíte.“ Obrátila pohled zpět k Josii a zamračila se. „Vy jste ta policistka, že? Ta, která je